

SNF:s ark.ex.

Svenska Naturskyddsföreningen

RIKSORGANISATION FÖR NATUR- OCH MILJÖVÅRD · TIDSKRIFTEN SVERIGES NATUR

Kungsholms Strand 125, 112 34 Stockholm

Telefon växel 54 14 70

Postgiro 21 66-7 · Bankgiro 165-5380

Synpunkter inhämtade från
J-O Pettersson
Anders Björvall
Mats Segresten

Svenska Samernas Riksförbund
Skeppsbron 10
111 30 STOCKHOLM

Edert dnr
SO 185/71

Eder sign.

Vårt dnr
45/70

Vår sign.
mm/IN

Stockholm den
1976-03-26

Ang. Er begäran om en redovisning av verksamheten inom Projekt Varg.

1971 bildade Svenska Naturskyddsföreningen en intern arbetsgrupp med syfte att undersöka vilka "åtgärder som kan vidtas för att rädda vargen från total utrotning i Finland, Norge och Sverige". Föreningen har i olika sammanhang vad beträffar såväl vargen som andra djur och växter slagit fast att alla arter har ett existensberättigande och måste räddas undan utrotning.

Under 1975 tillsattes en särskild projektledare som till sin första uppgift fick att presentera ett förslag till fortsatta åtgärder, som bör vidtas för att bevara en svensk vargstam.

En naturlig tillväxt av den svenska vargstammen är otänkbar, då det endast finns en eller två fritt levande vargar i landet. Vidare är det osannolikt att en livskraftig svensk vargstam skulle kunna etableras genom en invandring från Finland. Detta leder till att den enda möjligheten att återfå en livskraftig svensk vargstam är genom återinplantering. Vad som nu först och främst krävs är forskning på varg i fångenskap i Sverige och jämförelser med vargstammar som lever under förhållanden liknande de svenska. Exempelvis måste man få svar på frågan om hur stor andel de olika bytesdjuren utgör i vargens diet. Forsknings- och utredningsarbeten som visar vilken effekt en återinplantering skulle få och vilka kostnader den skulle medföra bör vara avslutade innan en återinplantering kan komma på tal.

Vidare bör här anmärkas att man inte kan släppa ut vargar direkt från en djurpark. Dessa vargar saknar jakterfarenhet och är inte anpassade till ett fritt liv. Det krävs att de en tid hålls i ett stort hägn där de kan lära sig att jaga.

Utsläpp kan då först ske med vargar som är födda i det stora hägnat och som följaktligen ej har haft den människokontakt, som djurparksvargar har. Detta medför att ett återinförande av varg i Sverige inte kan komma till stånd förrän efter åtskilliga år.

För att säkra överlevnaden av skandinavisk varg åtminstone i fångenskap har vargbesättningarna i de nordiska djurparkerna undersökts. Det har visat sig att samtliga skandinaviska vargar härstammar från två vildfångade par från Sverige och Finland. För att säkra detta genmaterial startades ett avelsprogram. Tanken var att undvika inavel, att engagera så många djurparker som möjligt för ökat hägnutrymme och att försöka få ut alla icke-skandinaviska vargar ur landet för undvikandet av eventuella rasblandningar.

För närvarande är Frösön, Kolmården, Lycksele, Skansen och Skånes djurpark engagerade i projektet. Skånes djurpark utgör avelscentrum och har för ändamålet byggt en särskild avelsanläggning. Vid årsskiftet 1975/76 fanns i dessa djurparker tillsammans med två finska och en dansk djurpark 40-talet skandinaviska vargar.

Frågan om var varg skall återinföras måste diskuteras i samråd med alla intressegrupper. Arbetsgruppen för Projekt Varg har dock redan på ett tidigt stadium slagit fast att en återinplantering inom renskötselområdet inte är lämplig. Således föreligger inga planer på att "utsätta varg ur fångenskap i nationalparker i fjällvärlden".

Det bör påpekas att man inte utan tillstånd från naturvårdsverket får utplantera varg i Sverige (UK 1963:1206, SFS nr 608).

När föreningen sammanställt sitt utredningsmaterial kommer självfallet även SSR att få ta del av detta.

SVENSKA NATURSKYDDSFÖRENINGEN

Mart Marend
projektledare - Projekt Varg

Synpunkter på brevet har lämnats av Anders Bjärvall och J-O Pettersson.